

Pelerinul

Aprilie
2009
Anul II
Nr. 12 (7)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Cugetări și citate despre MENIRE

❖ Încerc să obțin ca divinul care se află în noi să se ridice până la divinul Care există în Univers.

(Plotin)

❖ Pe calea lui Dumnezeu, a sta pe loc înseamnă a da înapoi.

(Bernard de Clairvaux)

❖ Primii oameni n-au fost zidiți

nici nemuritori, nici muritori, ci în stare de a ajunge fie la moarte, fie la nemurire, după ascultarea față de Dumnezeu.

(Sfântul Teofil al Antiohiei)

❖ Pentru Tine ne-ai creat, Doamne, și inima noastră nu-și găsește pacea până când nu se odihnește în Tine.

(Fericitul Augustin)

❖ Isihastul este cel care aspiră să circumscrie Imaterialul înlăuntrul trupului.

(Sfântul Ioan Scărarul)

❖ Slava spre care e chemat omul este aceea de a deveni tot mai mult asemenea cu Dumnezeu, cu cât devine mai mult om.

(pr. Dumitru Stăniloae)

❖ Caută-L pretutindeni pe Cel ce este pretutindeni.

(Sfântul Ioan Damaschin)

❖ În catedrala imensă care este lumea lui Dumnezeu, fiecare om, savant sau muncitor, este chemat să lucreze ca preot al întregii sale vieți, să transforme umanul într-o ofrandă și un imn de slavă.

(Paul Evdokimov)

❖ Vedem că celor ce navighează pe mare nu li se spune izbăviți pentru că au parcurs atâtea și atâtea mile, ci doar când

au ajuns în port și calcă pe pământ.

(Sfântul Simeon Noul Teolog)

❖ Binele nu-l găsim în cele trecătoare, ci suntem chemați să ne împărtășim din bunurile cele veșnice și adevărate.

(Sfântul Vasile cel Mare)

❖ Ce sunt toate lucrurile vieții în comparație cu liniștea inimii?

(Francisc de Sales)

❖ Acolo unde este liniște, este și slavă; iar, acolo unde este slavă, este și liniște.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

❖ Orice om de rând, care L-a aflat pe Dumnezeu, Îl poate arăta prin felul lui de viață, mărturisindu-L în toate.

(Tertullian)

❖ Fiți mica reflexie a unei mari Lumini!

(Sfântul Grigorie de Nazianz)

Din cuprins:

Cugetări și citate despre Menire – pag. 1

Sărbători prăznuite – pag. 2

Îndreptar de viață creștină – pag. 3

Plante din grădina Domnului – pag. 3

Evangelia zilei - pag. 4

Viața în parohie – pag. 5

Mărgăritare pentru suflet – pag. 5

Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 6

Locuri binecuvântate – pag. 7

Pagina micului creștin – pag. 8

Sfinți și sărbători prăznuite

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (1787-1868) - (11 aprilie)

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica s-a născut la 7 octombrie, 1787 în București, aproape de biserica Sfântul Visarion. Din sfântul botez a primit numele de Constantin.

Părinții săi se numeau Antonie și Floarea și erau foarte evlavioși. Cel mai mare dintre copiii lor a fost în tinerețe preot de mir; apoi, intrând în viața monahală, s-a călugărit sub numele de Acachie. De asemenea și mama Sfântului Calinic, fericita Floarea, după ce și-a crescut copiii, s-a retras în Mănăstirea Pasărea, primind marele și îngerescul chip sub numele de schimonahia Filoteia.

Tânărul Constantin, cel mai mic dintre copii, a primit din pruncie o educație religioasă aleasă, învățând carte în București, la școlile care funcționau pe acea vreme pe lângă biserici.

În anul 1807 a intrat în nevoia călugărească la Mănăstirea Cernica, sub ascultarea cuviosului stareț, arhimandritul Timotei. La 12 noiembrie 1808 a fost tuns în schima monahală sub numele de Calinic, iar la 3 decembrie 1808 a fost hirotonit ierodiacon.

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, fiind vas ales al Duhului Sfânt, a iubit de mic rugăciunea, tăcerea, cinstea și milostenia. Încă de când era călugăr tânăr în Mănăstirea Cernica, postea foarte mult, își împlinea regulat canonul și pravila cu multă osârdie, se lupta împotriva somnului și nu lipsea niciodată de la slujbele bisericii, iar ziua lucra împreună cu părinții la ascultările cele grele ale mănăstirii.

După plecarea la Sfântul Munte a duhovnicescului său părinte, ieroschimonahul Pimen, Cuviosul Calinic și-a pus această aspră rânduială, ca în toată săptămâna să nu mănânce bucate fierte la foc, fără numai pâine cu apă, după apusul soarelui, iar sâmbăta și Duminica să meargă la trapeză împreună cu părinții și să se mângâie cu înfrânare.

Mărturisesc părinții care l-au cunoscut pe Sfântul Calinic că fața îi era mereu palidă de multa postire și ochii adânciți în orbite din pricina multor privegheri și a atâtor lacrimi. Căci dobândise de la Dumnezeu darul lacrimilor la sfânta rugăciune.

În anul 1813, murind de ciumă mulți preoți călugări din Mănăstirea Cernica, starețul Timotei stăruia mereu să facă preot pe smeritul ierodiacon Calinic. El însă se lepăda de un dar mare ca acesta, socotindu-se pe sine cu totul nevrednic. Însă, fiind foarte ascultător și lăsându-se în voia lui Dumnezeu, a primit taina sfintei preoții, săvârșind cele sfinte în toată viața sa cu lacrimi și cu multă evlavie.

După primirea darului preoției, la 13 februarie, 1813, Sfântul Calinic a început și mai mult a se nevoi și a sluji cu osârdie tuturor, fiind plin de dumnezeiască dragoste către toți, după cuvîntul ce zice: "Dacă vrei să te iubească toți, iubește și tu pe toți". De vedea pe cineva scârbit, împreună cu el se întrista; pe cei bolnavi îi cerceta și după ale sale puteri îi mângâia, iar pe săraci mereu îi miluia. Pentru aceasta toți îl

iubeau ca pe un adevărat tată și părinte duhovnicesc. Apoi era atât de smerit, că pe cât se înălța cu cinstea și cu darul de către toți, cu atât mai mult se smerea către toți, după cuvîntul Domnului Care zice: *Care între voi va vrea să fie întâi, să vă fie vouă slugă* (Matei 20, 27).

Cuviosul Calinic a fost hirotesit duhovnic al Mănăstirii Cernica la 20 septembrie, 1815, de însuși mitropolitul Țării Românești, Nectarie și este rânduit eclesiarh mare. Și era atât de iscusit duhovnic, încât veneau la spovedanie nu numai monahii, ci și multă lume din afară și chiar mitropolitul.

La dânsul în chilie altceva nu se găsea, fără numai un ulcior cu apă. După mărturia mai multor duhovnici din vremea sa, Cuviosul Calinic săvârșea în timp de 24 de ore două mii de închinăciuni și trei sute de metanii mari, precum și pravila cea rânduită fiecărui călugăr la chilie. Aceiași duhovnici ai Mănăstirii Cernica adevereau că Sfântul Calinic, încă din anii tinereții, a primit darul neîncetatei rugăciuni a lui Iisus, prin care s-a făcut casă a Duhului Sfânt și vas al alegerii.

La 14 septembrie, 1850, cu sfat de obște, Sfântul Calinic a fost ales episcop la Râmnicu-Vâlcea, despărțindu-se cu multă durere și lacrimi de fiii săi, fiindcă "n-a putut strica hatărul iubitului său fiu duhovnicesc, Barbu Dimitrie Știrbei, domnul Țării Românești și s-a supus la voia obșteștii Adunări..."

În timpul cât a trăit, a făcut șapte biserici mari și trei paraclise, printre care și Mănăstirea Frăsinei din comuna Muereasca județul Vâlcea și a crescut mii de fii duhovnicești.

Înainte de obștescul sfârșit dorind Sfântul Calinic să asculte ultima liturghie pe pământ și să se bucure de praznicul Învierii lui Hristos, în ziua de Paști a slujit ca preot Sfânta Liturghie în paraclisul chiliei unde ședea, și s-a împărtășit pentru ultima dată cu Preacuratele Taine. Era ziua de 7 aprilie, 1868.

În joia luminată, adică la 11 aprilie, se împlineau cele 14 zile prevăzute de Sfântul Calinic de când le spusese ucenicilor că se va muta la domnul.

În noaptea de 10 spre 11 aprilie la orele cinci, dimineața, Sfântul Calinic a chemat pe ucenicul Ghermano, ca să-l îmbrace în cămașă și haine de îngropare. Apoi singur s-a sculat, s-a spălat pe față, s-a pieptănat și a binecuvîntat pe toți câți erau în casă. Spunea ucenicilor: "Au venit niște oameni mari în casă și vor să mă ia cu dânsii".

Cum stătea așa în picioare, a cerut o cruce. Apoi, ținînd crucea în mînă, s-a închinat ei, a sărutat-o și a zis: "Sfîntă Cruce, ajută-mi!" Iar către ucenici a zis: "Să ne vedem în fericirea din cealaltă lume!" Și rezemându-și capul pe pieptul ucenicului său Ghermano, a răsuflet adânc și și-a dat duhul în mâinile Domnului, fiind numărat în ceata Sfinților Ierarhi ai Bisericii lui Hristos.

Aceasta a fost nevoia și viața plină de sfințenie, precum și sfârșitul minunat al Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, făcătorul de minuni, care s-a mutat la cereștile locașuri, în ceata Sfinților Părinți purtători de Dumnezeu, la 11 aprilie, 1868.

Canonizarea Sfântului Ierarh Calinic s-a făcut la 20 octombrie, 1955, sub Patriarhul Justinian al României, iar prăznuirea lui se face la 11 aprilie. Cu ale cărui sfinte rugăciuni să ne miluiască Hristos Dumnezeu totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

SĂPTĂMÂNA MARE

Această ultimă săptămână a Postului Paștelui, are menirea de a pregăti credincioșii pentru Înviere. Primele trei zile se constituie într-un prolog al Sfintelor Patimi ale Lui Hristos. Luni și marți, la utrenii, se citesc Evangheliile care ne aduc aminte de cele din urmă învățături ale Domnului. Miercuria Mare ne apropie deja de Sfintele Paști, astfel Biserica a rânduit ca fiecare credincios să ia aminte în această zi la două exemple: *cel al păcătoasei desfrânate, înstrăinate de Dumnezeu* (dar care aducând în această zi, cu mare căință și cu lacrimi, mir de mult preț și ungându-L pe Hristos, devine mironosiță) și *cel al lui Iuda* (ucenicul care, deși apropiat de Domnul, L-a vândut, tot astăzi, pentru treizeci de arginți fariseilor și cărturarilor ce voiau să-L ucidă). Gestul lui Iuda a făcut ca, mai târziu, ziua de miercuri să fie declarată zi de post, ea fiind, alături de vineri (ziua în care Iisus a fost Răstignit), una din cele două zile ale săptămânii în care trebuie să postească creștinii de-a lungul anului.

Patru lucruri sunt prăznuite în Joia Mare: spălarea picioarelor apostolilor de către Hristos, Cina Domnească la care s-a instituit Taina Împărtășaniei (Euharistia), rugăciunea din gradina Ghetsimani și prinderea Domnului de către cei ce voiau să-L ucidă. Joi este și ziua în care gospodinele trebuie să vopsească ouăle în roșu, urmând ca în Sâmbăta Mare să coacă pasca și cozonacul ce vor fi aduse la Biserică în noaptea de Înviere pentru a fi sfințite. *Astăzi a fost spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape.* Aceste cutremurătoare cuvinte sunt rostite de preot încă din seara Sfintei Joi, când acesta iese din Sfântul Altar purtând în spate Crucea lui Hristos.

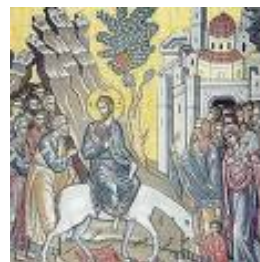
În Vinerea Mare nu se mai slujește Sfânta Liturghie, pentru că Însuși Mielul lui Dumnezeu este jertfit acum, și se ține post negru. Aceleași lucruri sunt valabile și pentru Sâmbăta Mare. Prohodul Domnului de vineri seara este ultima etapă a tânguirii Lui Hristos, Care se află acum în mormânt. La sfârșitul slujbei se înconjoară Biserica cu Sfântul Aer, pe sub care trec apoi toți credincioșii.

Numit și Epitaf, Sfântul Aer este o pânză de in sau de mătase, de catifea sau de mușama pe care se află imprimată, brodată ori zugrăvită Icoana Însmormântării Domnului. Epitaful simbolizează Trupul Mort al lui Hristos.

În intervalul acesta dintre Răstignirea pe Cruce și Înviere, pentru ca moartea Lui să nu pară iluzorie oamenilor, Fiul lui Dumnezeu a lăsat Trupul Său să zacă în mormânt trei zile și în acest timp S-a coborât cu sufletul în iad, sfărâmându-i porțile. Trăind timp de trei zile numai prin suflet, Iisus a voit să ne arate că este posibilă o viață spirituală, biruitoare și fericită, și fără de trup. Până la El, oricine murea se ducea la viața chinuită din iad, întrucât toți treceau pragul eternității cu sufletul transfigurat de păcat. Aceste trei zile de viață ale lui Iisus cu sufletul despărțit de trup formează începutul Raiului. Începând din acest moment, sufletele celor drepți sunt așezate

în Rai până la Învierea lor cu trupurile. Această Înviere, numită și Învierea de Obște, va avea loc la a doua venire a Mântuitorului. Un alt motiv pentru care Iisus s-a pogorât în iad a fost acela de a încredința și celor de acolo, care au trăit pe pământ înaintea Sa, *Vestea cea buna a mântuirii neamului omenesc de sub robia diavolului și a păcatului.*

Pentru a simți măcar o fărâmə din bucuria pascală cea mai autentică trebuie să ne pregătim în această săptămână în care, ca și pe o scară cu șase trepte, urcăm spre Înviere, atât sufletul, cât și trupul, înăsprind postul pe cât stă în putință fiecăruia. Cei care nu s-au înfrânat deloc până acum este bine ca măcar în aceste ultime zile, care sunt și cele mai importante din Post, să o facă, *știind că*, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, *bucuria lui Dumnezeu se revarsă și peste cel care a venit abia în ceasul al unsprezecelea ca și peste cel care a venit încă din ceasul întâi la Iisus Hristos.*

PLANTE DIN GRADINA DOMNULUI

PĂTLAGINA

Plantago lanceolata (îngustă), *Plantago media* (medie) *Plantago major* (lata), Fam. Plantaginaceae.

Denumiri populare: bătlagina, iarba bubei, iarbă de cale, iarbă grasă, iarbă mare, limba bouului, limba mânzului, limba oii, mama pădurii, minciuna, pătlânel, pătlagină.

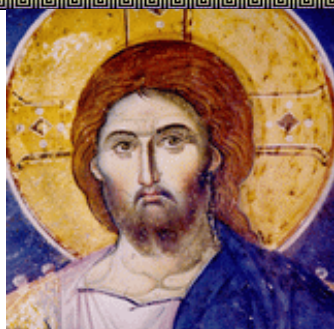
În tradiția populară: frunză era folosită obișnuit pentru răni, bube, umflături, inflamațiile articulare de natură reumatismală, contra limbricilor și oprirea udului, contra tusei, tusei măgărești, răgușelii, nădușelii, contra tuberculozei.

Compoziție chimică: se întrebuințează frunzele, mucilajii formate în mare parte din xiloză, acid poliuronic, pentozane. Tanin, zaharuri, ulei volatil, substanțe proteice, vitaminele: A, C, K, substanțe antibiotice, substanțe minerale.

Acțiune farmaceutică: conține vitaminei K și este un bun antibiotic. Se poate folosi la următoarele afecțiuni: abcese, acnee, afecțiuni vasculare, afte, amigdalită cronică, arteroscleroză, astm, bronșită cronică, catar digestiv și urinar, conjunctivită, constipație, diaree, eczeme, faringite, furuncule, gastrită hiperacidă, hemoragii, hipertensiune arterială, infecții bucale, inflamații, înțepături de insecte, iritații cutanate, laringite, leziuni sângerânde, mușcături de șerpi, răni purulente, reumatism, tuse, ulcer stomacal, ulcere și ulceratii, umflături, zona zoster.

Preparare: Intern: Infuzie din 1-2 lingurițe de plantă care se pune 250 ml apă clocotită. Se acoperă 10 minute după care se strecoară. Se pot consuma 3-4 cani pe zi. Frunze uscate și mărunțite se vor măcina după care se ia în gură câte o linguriță, se ține 10 minute în gură după care se înghite. Este foarte eficient în hemoragii mai ales dar și în celelalte afecțiuni de mai sus, inclusiv la afecțiunile gastrice când se indică să se ia de câte ori se simte un disconfort abdominal.

Extern: În afară de cele care le-am menționat și care se pot folosi și extern se va pune praf de plantă uscată pe afecțiuni sau se pot face diferite creme cu puțină ceară de albine și ulei în care se va pune praf de plantă.

EVANGHELIA DUMINICII FLORIILOR

*Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în
Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți...*

(Ioan 12, 1-18)

Este o zi binecuvântată de Dumnezeu. Ce Dumnezeu mare și bun avem! că în timpul Postului Mare și chiar în ultima săptămână a lui să ne dea un prilej de bucurie. Este o mare bucurie să poți să te închini în fața Împăratului în această zi, să-L preaslăvești cu cântări de bucurie și cu rugăciuni de mulțumire în timpul Sfintei Liturghii.

Astăzi Împăratul măririi intră în Ierusalim călare pe asin, iar noi suntem martori la această minunată priveliște. La fel ca și contemporanii Mântuitorului venim înaintea Lui și întindem hainele, aducând ramuri de pomi înmuguriți și strigăm: *Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!* (Ioan 12, 13). Este mare bucurie să fim părtași la un asemenea eveniment, mai mult la bucuria care ne-o dă la sfârșitul postului.

Totuși aceasta este bucurie deplină doar pentru aceia care înțeleg ce fac și ce vorbesc. Mai exact dacă faptele lor sunt în acord cu vorbele lor.

În acest cuvânt vreau să vă vorbesc despre două lucruri: *mântuire* și *sinceritate*, sau mai exact despre *sinceritatea care duce la mântuire*.

Într-o zi ca aceasta, oamenii se adunaseră în număr mare să-L întâmpine pe Hristos, iar dacă L-au văzut că vine, și-au întins hainele lor înaintea Lui și cu crengi de finic în mâini Îl binecuvântau stigându-I *Osana!* (v. 13)

Osana înseamnă nimic altceva decât: *mântuiește-ne*. Oamenii aceia strigau și chemau salvarea. Știau și așteptau un împărat care să îi poată scoate de sub robia romană, un împărat războinic ce își strânge oastea și pornește o revoltă sângeroasă. Asta așteptau unii evrei de la Iisus. Alții au venit să vadă pe Lazăr (v. 9), cel înviat din mormânt și pe cel care a făcut posibilă aceasta. Mai erau unii care își întindeau hainele înainte ca să treacă pe ele (Lc. 19, 36). Și la adunare mai erau și nelipsiții farisei. Erau fel și fel de oameni, cu diferite gânduri și obiceiuri, iar majoritatea au strigat *Mântuire*. Dar oare știau ei ce cer?

Acum aș vrea să trec la al doilea cuvânt: *seriozitate*, și când spun acest cuvânt mă gândesc la

acei oameni care astăzi strigau *Osana!* iar peste câteva zile, aceiași oameni vor striga *Răstignește-L!*

Cu greu pot să mă gândesc la asemenea lucruri și nu îmi pot da seama de ce oamenii sunt așa de schimbători și de ce sunt așa ușor influențați?! Un om serios se ține de cuvânt, iar dacă nu poate să se țină măcar nu face contrariu. Ori aici vedem că exact contrariu se întâmplă. Astfel de *neseriozitate* este posibilă doar din partea unor oameni care nu știu ceea ce cer. Ei cer mântuirea, dar nu pe cea pentru care Domnul a venit. *El a venit ca să aducă pacea* (Ioan 14, 27), o pace de unire între toți și toate, propovăduită de pe cel mai blând animal - asinul. Nu eliberarea de sub robia romană era importantă ci eliberarea din robia păcatului. Dar aceștia nu au înțeles cine este și care este mesajul Lui. Și au venit să îl întâmpine cu *hainele lor*, de parcă Iisus avea nevoie de ele, El avea nevoie de inima lor, să si-o schimbe cu una nouă vrednică de Împărăția cerurilor. Dar ei aveau alte preocupări și curiozități și de aceea nu au putut primi mesajul, ca și sămânța din parabolă (Mt. 13).

Chiar de aceea când s-a apropiat de cetatea Ierusalimului, Iisus *a plâns pentru ea* (Lc. 19, 41). El știa cine sunt cei care Îl aclamează și cum vor proceda mai târziu.

Vedem cum bucuria se transformă în tristețe. Acum însă depinde de noi ce o să alegem să facem în continuare. Ne vom asemana oare cu aceia? Sau vom fi sinceri în cuvintele noastre, iar atunci când vom striga *Doamne mântuiește*, vom avea curajul să primim tot ceea ce aduce mântuirea, adică bice, cuie, cruce, răstignire și doar apoi înviere? Nu există înviere fără cruce!

Mai este o săptămână până la chemarea sfântă: *Veniți de luați lumină!* Fiecare să-și curățească sufletul de păcate, la fel cum vedem natura, care primăvara își schimbă înfățișarea, parcă conștientă fiind de ceea ce va urma – Învierea. Tot așa și noi, cu *mugurii* faptelor bune să primim pe Împăratul și să-L binecuvântăm adevărat în inimile noastre, cerându-I cu credință mântuirea, pentru că *toate îi sunt cu putință celui ce crede* (Mc. 9, 23).

VIAȚA ÎN PAROHIE

Liberi?

Pretindem că trăim în una din formele democrației care presupune libertate în afara oricărei discriminări. Și pretindem că ne folosim de libertatea pe care o merităm în numele legii care ne-o garantează. Pretindem că știm despre noi și că suntem stăpânii noștri, adică stăpâni pe noi înșine.

Și totuși...poate Aristotel, un păgân, avea dreptate spunând că "o mare libertate e o mare sclavie". Pretindem că suntem liberi și cum prețuim libertatea noastră sau a semenilor noștri? Sunt câteva gânduri cu care mă îndeletniceam și îmi munceam mintea stând pe banca din curtea casei parohiale din Moșuni privind cu invidie la doi viței. Se bucurau din plin de lumina primăvărată și se jucau fără să se jeneze de privirile cuiva, fără să facă rău cuiva, fără frământări ieftine.

Dar noi ce facem cu libertatea noastră și în ce măsură libertatea noastră nu aduce atingere libertății semenilor noștri? Și mă gândeam: nu întâmplător a rânduit Dumnezeu ca omul să fie înconjurat de animale, de natură și i-a poruncit să nu se rușineze a munci pământul. Desigur, realizez privind acești viței, că echilibrul, armonia de care are nevoie sufletul omului nu se trăiește doar din cărți, televizor, internet...ci și în destăinuirile harice.

Capacitatea de regenerare și transfigurare a lucrurilor cu adevărat frumoase în continuitatea lucrurilor frumoase se regăsește în mijlocul creației divine. Deci porunca este clară: omul nu trebuie să se rușineze de ceea ce l-a făcut Dumnezeu, nu trebuie să se rușineze de locul în care l-a pus, dacă vrea să fie cu adevărat fericit. Doar Dumnezeu ne vrea fiii Lui. Și mai cu seamă omul care este tot mai rar și mai puțin om, trebuie pentru toate acestea să-și amintească permanent de Creatorul său și de ceea ce El a creat.

Este extraordinar cum Dumnezeu amintește omului originile sale paradisiace și cum îl cheamă spre ele. Privesc la viței și pot regăsi în jocul lor veselie fluturilor pe care nu-i pot zări decât cu ochii sufletului deocamdată, sau de bucuria păsărilor care în zborul lor neprihănit se mângâie fără să se atingă. Și mă gândesc, cu tristețe cum ne folosim de libertatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu dacă ne lăsăm ruși (chiar și pentru o clipă) de învățătura creștină sau de Biserica mamă care încearcă să ne țină aproape de esența fericirii?

Cum vom putea fi fericiți când ne refugiem de natură în goana după autodistrugere printre fiare și blocuri? Dumnezeu ne-a dat statutul de fii ai Săi, nu fiii fiarelor sau artificilor de tot felul. Și-i dau dreptate părintelui meu duhovnic: merită să te lupți cu toți nebunii pentru fericirea

în Hristos, merită să trăiești nebunia lui Hristos. Cum vom fi fericiți trăind mai mult virtual în natură prin filme sau imagini fără miros sau lăsându-ne atrași tot mai mult de o comoditate "modestă" a diferitelor închipuiri moderne despre Dumnezeu.

Și iată un motiv de meditare, un motiv de a-I mulțumi lui Dumnezeu că ne iubește și ne dorește fericiți, iată un motiv de a-I mulțumi lui Dumnezeu că a ales locuri sfinte de rugăciune și reculegere, de a-I mulțumi că ne scoate slujitori vrednici în vremuri de răstărițe, care să ne amintească de tot Cuvântul viu și lucrător, uneori cu mari riscuri de a fi criticați și incriminați chiar și de enoriași. Dar mai bine o vorba aspră la vreme, decât o rătăcire fără vreme.

Sunt lucruri ce se descoperă tainic în extraordinara legătură a omului cu cele șapte Taine ale Bisericii, unde îngerii din Ceruri vin să elogieze creația divină și pe însuși Creatorul nostru. Curajul de a fi ceea ce Dumnezeu ne-a creat (LIBERI) și nebunia de a fi fericit cu Hristos nu există în afara ascultării de duhovnic, "cordonul ombilical" al fiecărui creștin prin care Dumnezeu îl hrănește cu Duhul Sfânt.

Oare suntem liberi cu adevărat? Oare există libertate în afara libertății în Hristos? Oare vom putea spune în vremuri de încercare că Dumnezeu ne iubește prea mult pentru cât putem percepe și primi? Cum vom putea fi fericiți fără Dumnezeu care a creat fericirea, când El este fericirea noastră și noi suntem ai Lui?

Mărgăritare pentru suflet...

Imn al învierii

de Valeriu Gafencu

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veșnicii,
Fortificați biserica creștină
Cu pietre vii zidite-n temelii.

Să crească-n inimile voastre
Un om născut din nou armonios,
Pe sufletele voastre să se-implante
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate
Și Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile noastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii sfânt.

Veniți creștini, luați lumină
Cu sufletul smerit, purificat;
Veniți flămânzi, gustați din cină,
E nunta Fiului de Împărat.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

**NE VORBEȘTE PĂRINTELE
CLEOPA**

O ISTORIOARĂ CU FEMEILE CARE FAC AVORTURI

(continuare din numărul anterior)

- Cum?

Și i-a spus soțului tot ce i-a zis îngerul.

- Iată, zice, ce mi-a mai spus: că tu m-ai luat pe mine curată cum m-a făcut mama, dar tu ai trăit cu trei femei necăsătorite, și le-ai îndemnat să facă avorturi la doctori. Asa-i?

- Asa este.

- Auzi, că te așteaptă pe tine muncă mult mai mare ca aceea. Că tu ai și plătit la doctori ca să omori copiii, nu numai că le-ai îndemnat. Banii aceia sunt spre pierzarea ta în veci!

El, când a auzit că i-a descoperit păcatele, a zis:

- Să știi că adevărul ți-a spus. De azi înainte mă pocăiesc și eu până la moarte. Dar du-mă la un duhovnic să-mi spun păcatele, să pun și eu început bun, că am auzit că Dumnezeu primește pe cel păcătos!

Apoi a venit cu soția și s-au mărturisit amândoi, îndreptându-și viața. L-am mărturisit și i-am spus: "Iată, frate, ce a făcut Dumnezeu cu tine! Câtă milă a avut de tine! Prin femeie ți-a descoperit urgiile și fărădelegile tale, ca să te întorci la pocăință".

Atunci mi-am adus aminte de cuvântul Sfântului Apostol Pavel, care zice: De unde știi, femeie, că nu ți vei mântui bărbatul? Nu știi tu, zice, că se sfințește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă? și invers.

Iată o femeie creștină! O femeie cu frica lui Dumnezeu, care a fost hotărâtă în inima ei mai bine să moară, decât să facă avorturi! Și s-a rugat lui Dumnezeu și a câștigat și pe sotul ei la adevărata credință și i-a îndreptat și viața lui. Și așa, cu ajutorul lui Dumnezeu, sunt până astăzi împreună și duc viață cinstită și curată înaintea lui Dumnezeu.

I-am dat și lui canon să nu se împărtășească 20 de ani, că pentru un avort Sfinții Părinți opresc 20 de ani, iar cu economie 10 ani, dacă omul postește toate posturile și miercurile și vinerile și face milostenie. "Fac toate!" a zis el. Atunci i-am redus canonul la 10 ani. Zece ani i-am dat canon și să plângă toată viața că a omorât trei oameni. Căci ori vei omorî copilul, cum ți-am spus, când l-a semănat Dumnezeu în pântecul mamei sale, când este cât o sămânță; ori îl omori când este mai mare, tot același păcat ai.

Să vă iasă din minte, cum zic unele femei: "Părinte, nu era decât de-o lună, că nu se știa ce-a fost!" Nu minți pe Dumnezeu, Care a zidit și Care a zămislit în tine. Nu auzi ce spune Ieremia Proorocul? Doamne, au nu Tu zidești duhul omului la zămislire?

Pe Dumnezeu nu-l poate minți nimeni. Aveți frica lui Dumnezeu, păziți-vă de gândul acesta al uciderii de copii, mai tare decât toți balaurii din lumea asta și decât toate. Păziți-vă! Că dacă tot veți face mereu avort, poporul nostru se împuținează. Vom rămâne numai bătrânii și vor veni alte popoare și ne vor robi, că vom fi puțini și nu vom mai avea copii ca să fie ostași ai țării și oameni de ispravă să conducă țara!

Țineți nu numai la natalitatea poporului și la scumpa noastră țară, țineți la sufletul vostru, care-i mai scump decât toată lumea, că dacă îl veți pierde, cu toată lumea nu puteți să-l răscumparați. Toate femeile care aveți bărbai și v-ați cununat, ca și acelea care ați gresit și ați făcut nuntă fără cununie, să nu omorâți copiii. Copilul este un înger și prin el te mântuiești și tu! Naște-l, botează-l, crește-l și printr-însul te mântuiești și tu.

Să te duci la mărturisire, că ești o creștină bună, și te iartă Dumnezeu. Iar a ucide copilul este cea mai mare crimă, cea mai mare fărădelege și împotrivire înaintea lui Dumnezeu, Care l-a creat în pântecul tău și ți-a dat ție naștere, iar lui i-a dat suflet viu și cuvântător.

Vă rog din toată inima să țineți minte această împlinire. Aduceți-vă aminte, femeilor, de vulturii cei de foc și de copacii cei de foc care ard pe femeile care fac avort, ca și de balaurii cei de foc, care au să vă sugă pieptul!

Păziți-vă, vă rog, nu numai de-a face păcatul, ci și de-a gândi la aceasta, căci crimă și prea cumplită crimă este față de conștiința ta, față de Dumnezeu și față de țara în care ne-am născut și trăim.

Părintele Ilie Cleopa

LOCURI BINECUVÂNTATE...
Mănăstirea Cernica

Veche vatră de rugăciune și cultură, ctitorie a Vornicului Cernica Știrbei, Sfânta Mănăstire Cernica este atestată

documentar la 1608 prin hrisovul domnesc al lui Radu Vodă Șerban. În acel an Vornicul Cernica reface un vechi schit căruia îi dă numele său, îl înzestreză cu pământuri, păduri și sate, spre veșnica pomenire a numelui și a neamului său.

Așezare pitorescă la marginea Bucureștiului, mănăstirea este zidită în mijlocul unui lac înconjurat de păduri seculare, prezentând în orice anotimp aceeași atracție, atât pentru cei ce iubesc frumosul, cât mai ales pentru credincioșii creștini. Două biserici impunătoare și câteva capele închinare celor mai cunoscuți dintre sfinți, un muzeu reprezentativ de carte veche și artă bisericească ce au supraviețuit vitregiilor soartei, iată zidurile ce alcătuiesc zestrea de credință a mănăstirii. Ansamblul de chilii ale celor optzeci și patru de călugări pe care îi găsim astăzi aici, este ocrotit de o cetate largă cu arhitectură tipică zonelor de câmpie, adică nici prea înaltă spre a fi reperată ușor, dar nici neputincioasă în a-și apăra locuitorii.

Al doilea moment istoric important și aproape la fel de valoros ca și cel de la 1608 este anul 1781, an în care vine ca stareț al mănăstirii Sfântul părinte și Arhimandrit Gheorghe, unul din ucenicii marelui Sfânt Paisie de la Neamț. El reface obștea de monahi care se risipise datorită războaielor și ciumei, ridică din ruină biserica și tot ce înseamnă moștenire materială, acei ani constituind începutul ascensiunii vieții monahale aici la Cernica. Pe ruinele vechii biserici este ridicată la 1815 Biserica Sf. Nicolae din Ostrov, biserică a cărei pictură interioară a fost realizată de zugravul Fotache, unul din ultimii meșteri ai picturii medievale.

Împlinirea menirii acestui lăcaș a fost aceea de a-l fi avut ca stareț între anii 1818-1850 pe cea mai luminoasă și reprezentativă personalitate bisericească a timpului, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. Ctitor de mănăstiri și biserici, de spitale, școli și case pentru

copiii orfani, el este ctitorul celor mai importante clădiri ale Mănăstirii Cernica. În timpul stăreției sale, din neizbăvită osârdie, s-au ridicat cetatea și Biserica Sf. Gheorghe, clădirea stăreției și aproape toate casele de pe insula care poartă numele aceluiași sfânt mare mucenic. Iubitor de cultură, a pus bazele unei valoroase biblioteci și a deschis o școală de pictură bisericească. A fost trecut în rândul sfinților în anul 1955, an în care prigoana comunistă împotriva credinței strămoșești cunoștea apogeul.

O instituție de reală importanță a fost Seminarul Monahal ce a funcționat aici și care a dat oameni de seamă ai bisericii, între care se numără și Prea Fericitul Părintele nostru Teoctist, fostul Patriarh al României, care timp de opt ani a învățat în această școală. Odată cu declanșarea celui de-al doilea război mondial, au fost închise atât seminarul cât și tipografia mănăstirii. Din anul 1995 s-a redeschis Seminarul Teologic Monahal, unde printre mai tinerii profesori monahi a luat din nou loc la catedră singurul profesor al fostului seminar, aducând cu sine în chip simbolic, prezența marilor profesori de atunci. Acestea toate înseamnă muncă și dăruire și suntem bucuroși că Omul nu a uitat să-i dea lui Dumnezeu ce este mai frumos, sprijinind marile lucrări de restaurare a bisericilor, picturii și a ridicării unui nou local de școală pentru noile generații de tineri care pășesc pe calea sfintelor învățături.

În data de 3 decembrie 2008 Întâistătătorul Bisericii noastre, Prea Fericitul Părintele nostru Daniel împreună cu Preasfințitul Varsanufie Prahoveanul, alături de un sobor de preoți și diaconi din administrația Arhiepiscopiei Bucureștilor și din cea a Patriarhiei Române după ce a săvârșit Sfânta Liturghie, în biserica cea mare a mănăstirii, cu hramul „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe“, a hotărât, prin decizie patriarhală ca această biserică să primească și hramul „Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica“, ctitorul acestei biserici.

Din înălțimea turnului clopotniței, străjer neobosit în calea vremurilor, sunetele clopotelor adună la rugăciune pe toți cei dornici de a se împărtăși în cuvântul lui Dumnezeu cât și pe simplul vizitator iubitor de frumos.

Pagina micului creștin

Timpul Schimbării

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:

- Părinte, sunt destul de rău. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?

- Nu - i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, și i-a spus:

- Vezi acest vlăstar, știi ce este ?

- Da, părinte, un puiet de brad.

- Smulge-l!

Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt, aproape cât un om. - Acum, scoate-l pe acesta.

S-a muncit băiatul cu pomișorul acela, dar cu puțin efort a reușit până la urmă să-l scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:

- Smulge-l acum pe acela.

- Dar e destul de mare, nu pot singur.

- Du-te și mai cheamă pe cineva. Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras

ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-l scoată.

- Acum scoateți bradul falnic de acolo.

- Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-am fi și o sută de oameni.

- Acum vezi, fiule ? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel ? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să ți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să ți-l scoată. Nu amâna niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu.

Ghicitoare ghicitoare
Care e răspunsul oare?

Ia să-mi spuneți voi acum

Ce-i la margine de drum?

Le vezi oriunde te duci

Așezate la răscruci.

(crucea)

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu

“Degeaba tăiem crengile păcatului în afara noastră, dacă în noi rămân rădăcinile care vor crește din nou.”

Sfântul Grigorie Dialogul

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3
e-mail: revistapelerinul@yahoo.com